

Sygn. akt VI K 159/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

warunkowo umarzający postępowanie karne

Dnia 16 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Katarzyna Grabałowska

Protokolant Anna Kopka

w obecności Prokuratora - - - - -

po rozpoznaniu dnia 09 listopada 2017 roku sprawy R. L.

syna S. i H.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że w dniu 29 listopada 2016 roku w P. w piśmie skierowanym do M. N. Komendanta Miejskiego Policji w P. znieważył słowami obelżywymi funkcjonariusza publicznego funkcjonariusza Policji M. N. Komendanta Miejskiego Policji w P., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

orzeka

1. na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza wobec oskarżonego R. L. postępowanie karne o czyn opisany wyżej, a wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 kk – na okres próby 1 (jednego) roku;

2. zobowiązuje na mocy art. 67 § 3 kk w związku z art. 39 pkt 7 kk oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

3. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr Ł. G. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze), w tym kwotę 115,92 zł (sto piętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) podatku VAT 23 % tytułem nieopłaconej pomocy prawnej za obronę oskarżonego z urzędu;

4. zasądza na mocy art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 629 kpk w związku z art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża oskarżonego wydatkami postępowania do kwoty 70 (siedemdziesiąt) złotych, a w pozostałym zakresie na mocy art. 624 § 1 kpk kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 159/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 16 listopada 2017 roku

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2016 roku R. L. przesłał drogą elektroniczną za pomocą platformy ePUAP do Komendanta Miejskiego w P. korespondencję zatytułowaną „wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia”. W jej treści podniósł, że został bezzasadnie i niezgodnie z prawem zatrzymany do kontroli drogowej, a następnie poddany badaniu trzeźwości. Miało to mieć miejsce w dniu 30 września 2016 roku.

Z uwagi treść pisma zostało ono zakwalifikowane jako skarga. W dniu 17 listopada 2016 roku Komendant Miejski Policji przesłał drogą elektroniczną odpowiedź na skargę w której ustosunkował się do treści stawianych zarzutów i podał postawy prawne wykonywanych przez funkcjonariuszy Policji czynności. Pismo zostało opatrzone imienną pieczętką o treści „Komendant Miejski Policji w P. mł. I.. M. N.” i przesłane do oskarżonego.

W dniu 21 listopada 2016 roku R. L. drogą elektroniczną skierował kolejną korespondencję do Komendanta Miejskiego Policji w P. zatytułowaną „Decyzja odpowiedź” o treści „Następnym razem sobie podkreśl – uzasadnione podejrzenie – a resztę to już będziesz udowadniał na rozprawie za naruszenie dóbr aha i jeszcze jedno kontrolować i blokować to możesz sobie pojazd przed komisariatem albo swojego domu w nim szukaj potencjalnych alkoholików”.

W dniu 23 listopada 2016 roku Komendant Komendy Miejskiej w P. skierował do R. L. drogą elektroniczną odpowiedź, w której poinformował, że z treści jego pisma nie sposób wywnioskować jaki jest jego cel i charakter, nadto informacje w nim zawarte są nieprecyzyjne, chaotyczne i nieokreślone co uniemożliwia wdrożenie właściwego trybu jej załatwienia. Nadto poinformował, że aktualna pozostaje informacja zawarta w poprzednim piśmie. Pismo zostało podpisane przez M. N. i opatrzone imienną pieczętką o treści „Komendant Miejski Policji w P. mł. I.. M. N..”.

W odpowiedzi w dniu 29 listopada 2016 roku R. L. drogą elektroniczną skierował do Komendanta Komendy Miejskiej Policji w P. M. N. następną korespondencję zatytułowaną „Inne pismo” – o treści: „laur przyznania medalu idioty dla debila, nigdy nie polemizuj z idiotą – najpierw sprowadzi cię do swojego poziomu, a później pokona doświadczeniem –M. T.. Wydrukować przybić 2 pieczątki i przywiesić na ścianie a przedtem przeczytać w słowniku znaczenie słownictwa uzasadnione”.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań pokrzywdzonego (k. 12, 119 -120 akt), korespondencji mailowej (k. 4-11, 128-142 akt)

Oskarżony R. L. lat 37, wykształcenie pomaturalne, ratownik medyczny, kawaler, zatrudniony w firmie transportowej, osiąga dochód w kwocie 2.000 zł netto, nie karany, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo (k. 31,30 akt).

Oskarżony słuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień.

Słuchany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nikogo nie znieważył, otrzymał dwa zdania wyrwane z kontekstu za pomocą poczty elektronicznej, kliknął odpowiedź i wkleił cytaty. W początkowej fazie prowadził korespondencję, to były pisma podpisywane przez Komendanta Komendy Miejskiej w P.. Dodał, że nie wie kto był zdefiniowany jako odbiorca wiadomości elektronicznej. Nie miał zamiaru nikogo znieważać (k 114 akt).

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie korespondującym z ustalonym stanem faktycznym tj. w zakresie, w jakim potwierdził, że w dniu 23 listopada 2016 roku wysłał

drogą elektroniczną pismo o treści wskazanej w ustaleniach faktycznych. Okoliczność ta bowiem znajduje potwierdzenie w dołączonej do akt korespondencji z portalu ePUAP.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w pozostałym zakresie uznając, że stanowią one tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Oskarżony twierdził, że nie wie kto był zdefiniowany jako odbiorca wysłanej przez niego wiadomości. Wyjaśnienia oskarżonego w tym, zakresie są niewiarygodne i, w świetle przeprowadzonych pozostałych dowodów, nie może budzić wątpliwości, iż nie polegają na prawdzie. Taka postawa oskarżonego w konfrontacji z całością materiału dowodowego nie mogła odnieść zamierzonego przez oskarżonego skutku w postaci wyroku uniewinniającego. W tym miejscu należy podkreślić, że każde pismo wysłane do oskarżonego opatrzone było imienną pieczętką pokrzywdzonego z podaniem zajmowanego stanowiska. O tym, że oskarżony doskonale wiedział do kogo kieruje zniewago świadczy również to, że cała korespondencja została przez niego zainicjonowana pismem nazwanym „wezwaniami do zapłaty zadośćuczynienia”, które zostało zaadresowane właśnie do Komendanta K. Miejskiej Policji w P.. Nadto na rozprawie sam przyznał, że „(...) to były pisma podpisywane przez Komendanta Miejskiej Policji w P.(...)”. Nadto oskarżony używał formy „ty” co niezbicie świadczy o tym, że miał świadomość, że koresponduje z konkretną osobą, a nie z instytucją.

Dużą część swoich wyjaśnień poświęcił oskarżony motywom swego działania, a mianowicie zdenerwowaniem wywołanym „blokadą” dróg w związku z prowadzonym przez piekarską Policję badaniem trzeźwości. W tym miejscu należy podkreślić, że na każde ze swoich pism oskarżony otrzymywał odpowiedź z wyjaśnieniem podstawy prawnej. Nic nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego, który znieważał funkcjonariusza publicznego.

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób nie budzący wątpliwości potwierdziło zarzut aktu oskarżenia całkowicie podważając stan faktyczny przedstawiony przez oskarżonego.

Podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych stanowiły zeznania pokrzywdzonego M. N.. Są one logiczne, precyzyjne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w wydruku korespondencji z portalu e - (...).

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, która została wyżej przytoczona, legła u podstaw uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 226 §1 k.k.

Także wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jest on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną, miał możliwość rozpoznania bezprawności swoich zachowań. Można mu zarzucić, iż w trakcie swojego bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że mógł to uczynić. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu Sąd uwzględnił jego zamiar, a także motywację, jak również sposób i okoliczności jego popełnienia.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 226 §1 kk podlega ten kto znieważa funkcjonariusza publicznego, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Pojęcie funkcjonariusza publicznego zostało zdefiniowane w przepisie art. 115 § 13 k.k. Punkt 7 tegoż przepisu wymienia jako funkcjonariusza publicznego funkcjonariusza organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego. Zatem w przedmiotowej sprawie M. N. będąc Komendantem Komendy Miejskiej Policji w P. ma status funkcjonariusza publicznego. Znieważenie M. N. miało miejsce podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako Komendanta Komendy Miejskiej Policji w P.. Oskarżony kierując do pokrzywdzonego korespondencję mailową miał pełną

świadomość, tego, że ma do czynienia z funkcjonariuszem publicznym pełniącym w danym czasie i miejscu obowiązki służbowe.

Przez zniewagę należy rozumieć takie zachowanie, które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen, stanowi wyraz pogardy dla drugiego człowieka. Skierowanie do pokrzywdzonego słów „idiota, debil” nawet w sytuacji gdy stanowiły one cytaty, godziło w godność osobistą pokrzywdzonego, która jest elementem czci każdego człowieka. Godność osobista jest przypisana każdemu człowiekowi, dlatego prawo karne penalizuje zachowania, które są w tą godność wymierzone, które ją człowiekowi odbierają lub powodują w niej uszczerbek. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że zapoznał on się z tą zniewagą w trakcie i podczas wykonywania obowiązków służbowych.

Znieważenie funkcjonariusza publicznego jest przestępstwem umyślnym, a zatem odpowiadać za nie może tylko ten, kto świadomie dopuścił się znieważającego zachowania. Może być popełnione w zamiarze bezpośrednim. Twierdzenia oskarżonego jakoby nie miał świadomości do kogo kieruje znieważające w swej treści pismo należy uznać za gołosłowne. To oskarżony zainicjował korespondencję do Komendanta Komendy Miejskiej w P. kierując do niego pismo nazwane „pозwem o zadośćuczynienie”. Każda z udzielonych przez adresata odpowiedzi opatrzona była pieczęcią imienną pokrzywdzonego. Oskarżony wiedział doskonale do kogo skierował obraźliwe słowa, chciał znieważać pokrzywdzonego. Jest bezsporne, że zachowanie oskarżonego zrealizowało znamiona podmiotowe i przedmiotowe przestępstwa określonego w art. 226 §1 k.k.

Zgodnie z przepisem art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał on porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Przesłanki z art. 66 § 1 kk można zakwalifikować do trzech grup - warunkujące niecelowość kontynuowania postępowania i wymierzenia kary ze względu na czyn, ze względu na osobę sprawcy czy też dopuszczające warunkowe umorzenie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonego i potrzeby zabezpieczenia materiału dowodowego.

Oskarżony nie był dotychczas karany co pozwala na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminalistycznej co do jego osoby. Zdaniem Sądu pomimo zastosowania warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego.

Należy również podnieść, iż w świetle zgromadzonych w postępowaniu dowodów, którym Sąd dał wiarę, brak jakichkolwiek wątpliwości, co do okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu. Powyższe zabezpiecza możliwość kontynuowania postępowania na wypadek negatywnego przebiegu próby i podjęcia postępowania w przyszłości.

Sąd miał także na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy, które wspólnie tworzyły oceniony na poziomie większym niż znikomy, a mniejszym niż znaczny, stopień ujemnej zawartości czynu oskarżonego, co w konsekwencji pozwalało również na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Określenie, iż społeczna szkodliwość czynu i wina „nie są znaczne” nie ma bowiem tego samego znaczenia, co termin „nieznaczne”, obejmując swym zakresem (tak jak w niniejszej sprawie) i wypadki o „średnim” stopniu winy i społecznej szkodliwości.

Analizując wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż jest uzasadnione warunkowe umorzenie postępowania, gdyż przemawiają za tym względy prewencji indywidualnej, które mają priorytet w polityce karnej. Wobec powyższego Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby wynoszący 1 rok. Okres ten spełni dwie zasadnicze funkcje, tj. będzie służyć oddziaływaniu wychowawczemu na sprawcę przestępstwa oraz weryfikacji postawionej pozytywnej prognozy kryminalistycznej. Charakter zarzucanego oskarżonemu czynu w pełni uzasadnia długość okresu próby.

W myśl art. 67 § 3 kk w związku z art. 39 pkt 7 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych. Orzeczone świadczenie jako środek probacyjny ma pełnić funkcję wychowawczą wobec oskarżonego, a jego wykonanie ma uświadomić nieopłacalność dopuszczania się przestępstw oraz konieczność przestrzegania prawa i życia zgodnego z zasadami współżycia społecznego. Ustalona na takim poziomie wysokość zasądzonego świadczenia jest w ocenie Sądu adekwatna do okoliczności niniejszej sprawy, w tym również uzasadniona warunkami rodzinnymi oraz możliwościami zarobkowymi oskarżonego.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr Ł. G. kwotę 619,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej za obronę oskarżonego z urzędu

Na zasadzie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 629 kpk w związku z art. 627 kpk Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 70 złotych tytułem wydatków oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty będącą konsekwencją warunkowego umorzenia postępowania.

Z. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy